

Paramı Ver

– gul-asya-alan · 21 Mart 2026

"PARAMI VER! "

Günlerden çarşambaydı sanırım.

Annem, yakın bir akrabamızın tanıdığı bir bayanın evine misafirlğe gidecekti. O gün bana da okul çıkışı gelmemi söyledi.

Ben okuldan sonra bazı restoranlarda oyun ablalığı yapıyordum. Yorgun olduğum için gitmek istemedim. Ama annemin ısrarına daha fazla dayanamayarak, okul çıkışı verilen adrese gitmeye karar verdim.

O yıl üniversitede çocuk gelişimi bölümü okuyordum. Çocukları çok sevdiğim doğrudur. Onlara karşı ayrı bir sempati duyuyorum.

Adresimi alıp durağa doğru yürüdüm. Birkaç araçtan sonra bineceğim otobüs geldi. O kadar doluydu ki oturacak yer yoktu. Kalabalığın arasında kendime zar zor bir yer bulabildim.

Ayakta yolculuk yapmanın verdiği huzursuzlukla dengede durmaya çalışırken, arkamdan bir ses duydum:

– Hanım kızım, şu parayı şoföre uzatabilir misiniz?

Sesin kimden geldiğini anlayamadım.

Arkama döndüğümde yaşlı bir amcanın bana baktığını gördüm. Gözlüklerinin ardından gelen keskin bakışları beni tedirgin etmişti.

Gözleri o kadar büyüktü ki bir an neye uğradığımı şaşırđım. Sakalları bıyığına karışmış, konuşurken dişleri sanki kendi kendine hareket ediyordu.

O an kendimi bir anda Kırmızı Başlıklı Kız masalının içinde bulmuş gibi hissettim. Sanki karşımda duran kişi az sonra “Büyükanne benim!” diyecek gibiydi.

Bir anlığına o garip düşünceden sıyrılıp kendime geldim.

– Bana siz mi seslendiniz, bey amca?

– Evet hanım kızım. Verdiğim paranın üstünü aldın mı?

– Hangi para?

Şaşırılmıştım. Çünkü bana herhangi bir para verilmemişti.

– Amcacığım, siz bana para vermediniz.

– Verdim evladım, biraz önce sana verdim.

– Belki düşürmüşsünüzdür, bir bakalım isterseniz.

– Hayır, sana verdiğime eminim.

Bir anda ortam gerildi. Amca yerinden kalkmaya çalışıyor, bastonuna dayanıyordu. O an içimden “İnşallah bu baston birazdan kafamla tanışmaz” diye geçirdim.

Etrafımızdaki insanlar olanları fark etmişti ama kimse müdahale etmiyordu. Sanki herkes sadece izlemekle yetiniyordu.

Önümdeki genç telefonuna dalmıştı. Yan tarafta bir bebek durmadan ağlıyordu. Kalabalık, sesler ve bu suçlama... Hepsi üst üste gelmişti.

– Amca, ne kadar para verdiniz?

– Oğlum verdi o parayı... Ne kadar olduğunu bilmem. Gözüm pek görmez. Parkın önünde bekleyecekti.

Ne yapacağımı bilemedim.

– Tamam, ben sizin ücretinizi ödeyeyim.

– Hayır! Ben o parayı isterim. Onu Kenan oğlum verdi!

Şoföre dönüp ineceğim durağı söyledim ama çoktan geçmişiz. Şehre yeni taşındığım için nereye gittiğimizi de bilmiyordum.

Mecburen amcanın ücretini ödedim. Bir süre sonra otobüsten indim. Ama amca da peşimden indi.

– Nereye gidiyorsun? Paramı ver! diye bağırıyordu.

Artık korkudan çok üzüntü hissediyordum.

– Amca, gel birlikte gidelim. Sana yardımcı olayım.

İkna etmek kolay olmadı ama sonunda benimle gelmeyi kabul etti.

Eve vardığımızda annem ve diğerleri büyük bir şaşkınlık yaşadı. Durumu kısaca anlattım.

Amcanın karnını doyurduktan sonra onu

karakola götürdük.

Yolda hâlâ aynı şeyleri söylüyordu:

– Beni nereye götürüyorsun?

– Seni oğluna götürüyorum, amca.

– Oğlum kim? Sen beni kandırıyorsun! Yardım edin!

Karakolda olanları anlatınca polisler amcayla ilgilenmeye başladı. Ben bir kenarda yorgun ve şaşkın bir şekilde bekliyordum.

Bir süre sonra amca yavaş yavaş sakinleşti. Ama sorulan sorulara hâlâ tutarsız cevaplar veriyordu...

Polislerden biri:

– Oğluna ulaştık, birazdan burada olur, dedi.

İçimde bir rahatlama oldu.

Kısa süre sonra telaşlı bir adam içeri girdi.

Amcayı görür görmez yanına koştu:

– Baba!

Amca ona baktı:

– Sen kimsin?

Adam derin bir nefes aldı.

– Ben Kenan...

Durumu polislere anlattı. Sonra bana döndü:

– Çok uğraştırmış... Kusura bakmayın.

– Estağfurullah, dedim.

Tam o sırada amca bastonunu yere vurdu:

– Ben paramı isterim!

Bir anlık sessizlik oldu... sonra hepimiz gülmeye başladık.

Kenan cebinden para çıkarıp amcaya verdi:

– Al baba, paran burada.

Amca parayı aldı, cebine koydu.

– Heh... Şimdi oldu, dedi.

Sonra bana baktı:

– Sen iyi birine benziyorsun kızım...

___"Paramı vermişsin ,oğluma. Aferim".

___O an gülmemek için kendimi zor

tuttum...

Onlar giderken arkalarından baktım.

O gün anladım ki, bazı insanlar hatırlamaz...

ama iyilik, unutulsa bile kaybolmaz.

Gül Asya Alan 🍷